

BERTÓK LÁSZLÓ

Mintha az élete

*Toporog, sziszeg, előre-hátra
húzogatja a bevásárlókocsit, jobbra-
balra tekintget, s ha valamelyik
szomszédos pénztárnál rövidebb,
vagy rövidebbnek látszó a sor,
rögtön kivág, átgurul, mi több,
a távolabbi sorokban is képes
pillanatok alatt ott teremni,
mintha az élete múlna azon a
néhány percen, amit elveszít,
mintha nem derülne ki hamar, hogy
a másik sorban meg valakinek a
bankkártyájával vacakolnak, vagy a
prezliről hiányzik a vonalkód, s
„bocsánat!” felkiáltással elszalad
valahová a pénztárosnő,
mintha elfeledte volna Murphy
törvényét, hogy amikor egy sor
elakad, akkor a többi is el van akadva,
mintha nem érezné a hátában a kést,
hogy „rohadt nyugdíjas, ráér, mit
ugrabugrál itt”,
mintha így jelezné, hogy azt a „kis időt”,
ami még van neki, fontosabb
dolgokra kellene fordítania,
mintha... de ez mind később
jut csak eszébe, amikor azon töpreng,*

*hogy nevetségessé vált-e, s hogy ez
a bugyutaságnak az a stádiuma-e, amikor
ő maga nem veszi észre már magán,
csak mások látják (láthatják) rajta...
ám ha utólag szégyenkezik miatta,
azt jelentheti, hogy késve bár, de
működik még az önkontrollja, s talán
a sietés a pénztárnál, a fura ugrabugra
csak reflex, régi beidegződés, hiszen
mindig sajnálta az effélékre
elfecsérelt időt, s még inkább, hogy
többnyire az ilyen helyeken, helyzetekben
múlt el az élete, veszett el a „nagy mű”,
lett oda a megnyugvás lehetősége.*

Eszébe se jutott

*Kikecmeregni a bozótból, fölkapaszkodni a
vizes köveken, szétnézni, integetni, elröpülni,
ez volt a program. Senki sem tudott
részleteket, csak a jelszót, senki sem
nézegette a térképet, csak a turistajeleket,
s amíg a tüskét szedegette a kezéből,
lábából, fenekéből, netán a kedvesét vagy a
gyerekét kurkászta, s a festőt szidta az
érthetetlen és a leázott jelzések miatt,
elment az idő. Eszébe se jutott, hogy
mi van, ha átejtették, ha helyben jár csak,
ha amihez viszonyít, a bozót, az ég s a
többi állat mozognak csupán, ha csak a
képzelete tüsténkedik újra meg újra,
amikor, úgy érzi, hogy... Ha az
történik csak, amire visszaemlékezik,
amit valahol (előző életében?) megélt már,
ami egy elsüllyedt világ fel-felbukkanó*

*bálnateste, -háta, -farka, szeszélyes
jéghegy-uszonya, s ami nem csupán a vízzel,
a tűzzel, a levegővel, a földdel érintkezteti,
s emeli, löki, röpteti ismeretlen és szédítő
magasságokba, hanem ugyanakkora erővel
húzza visszafelé is, egy mindennél
erőszakosabb középpontba, amely mint a
tőkesúly a vitorlást, lüktető egyensúlyban
tartja az egészet... Ha tehát fölösleges
a legfogékonyabb, a legtisztább reggeli
óráit (vagy a későbbieket) az újságok
olvasásával, a rádió hallgatásával, pláne a
tévé nézésével és hasonlókkal töltenie, mert
általuk csak a kurkászásban, a káromkodásban
juthat előbbre, még ha a teste megfeszítéséhez,
a nyelve forgatásához, a pillanatnyi
életben maradásához az effélék fölöttébb
szükségesnek mutatkoznának is.*

